

[Gerhard Nielsen.]

har arbejdet fra 1919 til 1925, og efter hvad det er muligt for en Ikke-Forsikringsmand at skønne, maa den siges at have udført et meget stort og paaskønnelsesværdigt Arbejde for at skabe Lovregler for det her omhandlede Forhold. Vi har jo her i Landet i mange Aar haft lovbundne Regler for en enkelt Forsikringsgren: i ca. 250 Aar har der været lovbundne Regler for Søforsikringen. Men for de allerfleste Forsikringsarters Vedkommende gælder det, at Forholdet mellem Forsikringstagerne og Forsikringselskaberne har hvilet paa det frie Kontraktforhold. Vi har paa dette Omraade været noget bagefter; adskillige Lande har for nogle Aar siden indført saadanne lovbundne Regler, og det er mig en Glæde, at vi ogsaa her i Danmark nu kommer med paa dette Omraade og faar indført saadanne Bestemmelser.

Ved Gennemlæsningen af dette Forslag er det, der falder mest i Øjnene — i hvert Fald for mit Vedkommende —, det, at Reglerne for Forholdet mellem Forsikringstagerne og Forsikringselskaberne i en hel Bunke Tilfælde kan fraviges ved Bestemmelser i Forsikringspolicerne. Det er jo muligt, at man, da det er første Gang, man lovgiver paa dette Omraade, ikke er i Stand til at gøre det paa anden Maade, men det forekommer mig, at dette maa betragtes som en Overgangstilstand.

Jeg anser det for nødvendigt, at vi, naar vi i Løbet af nogle Aar har gjort Erfaringer paa det her omhandlede Omraade, foretager Ændringer i de Bestemmelser, som jeg her nævner, saaledes at vi kommer ind i et Forhold, hvor saa faa som muligt af de i Loven optagne Bestemmelser kan fraviges ved Policebestemmelserne. Jeg skal ikke underkende, at det naturligvis har Betydning, at der findes saadanne Bestemmelser, selv om de kan fraviges, men alligevel vil det være mest betryggende, og jeg synes ogsaa mest rigtigt, at saa faa Bestemmelser som muligt kan fraviges.

Et meget vigtigt Spørgsmaal omhandles i Lovforslagets §§ 4—10, Spørgsmaalet om urigtige Oplysninger. Jeg tror, det er noget, som utvivlsomt har foraarsaget adskillige Retsstrætter. Naar en Forsikringstager giver urigtige Oplysninger i svingagtig Hensigt, er det givet, at saa kan Selskabet intet Ansvar have, og det samme maa maaske ogsaa gælde i alt Fald til Dels, naar Forsikringstageren har givet saadanne Oplysninger — eller undladt at give Oplysninger —, at det kan komme ind under Begrebet grov Uagtsomhed. Dette med „grov Uagtsomhed“ er imidlertid et Spørgsmaal, som

utvivlsomt vil kunne foranledige, at forskellige Forsikringstagerere i givet Tilfælde kan føle sig brøstholdne, idet de naturligvis for deres Vedkommende vil mene, at de ikke har gjort sig skyldige i grov Uagtsomhed. Jeg ved godt, at det er et Ord, som ogsaa findes i Straffeloven, men vistnok et omtvistet Ord. Det er maaske ikke muligt at finde nogen anden Form derfor, og man maa jo saa haabe, at Domstolene, naar de skal træffe Afgørelse i Sagen, maa have Held til at finde den rette Grænse mellem grov Uagtsomhed og Uagtsomhed, som ikke kan kaldes grov.

§§ 18—20 omhandler Spørgsmaalet om Fremkaldelse af Forsikringsbegivenheden. Det maa naturligvis erkendes, at man maa have Bestemmelser om, at naar Forsikringstageren selv forsætlig fremkalder Forsikringsbegivenheden, kan han ikke have noget Krav paa Selskabet. Ogsaa her møder vi Udtrykket: grov Uagtsomhed. Hvis Forsikringstageren har fremkaldt Forsikringsbegivenheden ved en Uagtsomhed, der betegnes som grov, skal Selskabet dog ikke kunne fri sig helt for at yde Erstatning, men det skal saa afgøres, hvorvidt Erstatning overhovedet skal ydes og i bekræftende Fald med hvilket Beløb. Der *kan* altsaa komme Tilfælde, hvor Selskabet helt fritages for Ansvar. I § 20 findes den Bestemmelse, at Selskabet ikke kan fri sig for Ansvar, hvis Forsikringsbegivenheden er fremkaldt ved Uagtsomhed, der ikke kan betegnes som grov, men saa fortsættes der: „Denne Bestemmelse er ikke til Hinder for, at det aftales, at Selskabet skal være fri for Ansvar for Forsikringsbegivenheder, som den sikrede har foraarsaget under selvforskyldt Beruselse.“ Ogsaa dette Begreb ved jeg findes i den borgerlige Straffelov, men det kan ikke bestrides, at det er et Begreb, som kan volde adskilligt Besvær, og jeg er noget tilbøjelig til at tro, at selv Dommerne vil have lidt svært ved at drage den Grænse, som dog i givet Tilfælde maa drages, mellem selvforskyldt Beruselse og Beruselse, som ikke er selvforskyldt.

Jeg vil gerne udtale min Tilfredshed med Bestemmelsen i § 31, der siger, at for saa vidt der er Tale om en Forsikring, som er tegnet som fortløbende, og som, hvis den ikke opsiges, har en Løbetid paa mere end et Aar, skal Selskaberne tidligst 3 og senest 1 Maaned før Opsigelsestidens Udlob have givet Forsikringstageren Meddelelse om, at Forsikringen, hvis den ikke opsiges, løber videre. Jeg ved nu ikke, om man ikke skulde gaa noget videre og sige, at ogsaa for en Forsikring, der løber 1 Aar, skal der var-